

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Άριθμός 39

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

05-10-2025

«ἅγιοι ἔσεσθε, ὅτι ἅγιος ἐγώ
Κύριος ὁ Θεός ὑμῶν» (Λευϊτικόν 19,2)

Στήν Παλαιά Διαθήκη, ἀγαπητοί ἀδελφοί, στό βιβλίο τοῦ Λευϊτικοῦ διαβάζουμε: «Καί εἶπε ὁ Κύριος στόν Μωυσή νά φυλάξετε ὅλα τά προστάγματά μου καί νά τά πραγματοποιήσετε» (Λευιτ. 18, 4-5). «λάλησε στή συναγωγή καί πές τους· καί θά εἴσθε ἅγιοι, διότι ἐγώ Κύριος ὁ Θεός σας εἶμαι Ἅγιος». Αὐτή ἡ προτροπή τοῦ Θεοῦ φανερώνει τήν θέλησή Του, ἀλλά καί τήν ἀναγκαία συνέργεια τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Δαβίδ ὁ μελωδός μέλπει: «θαυμαστός εἶναι ὁ Θεός διά μέσου τῶν ἁγίων του». Ὁ Προφήτης Δανιήλ ἀναφωνεῖ: «οἱ ἁγιασμένοι ἄνθρωποι θά ἀξιωθοῦν τῆς ἐσχατολογικῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ» (7,18-22). Οἱ Παροιμίες τοῦ σοφοῦ Σολομῶντα θά ποῦν: «ἡ βουλή τῶν ἁγίων ἀνθρώπων εἶναι σύνεση (9,10)». Σύμφωνα μέ τήν βιβλική διήγηση, ὁ Θεός ἐδημιούργησε τόν ἄνθρωπο μέ σκοπό τήν ἄμεση κοινωνία μαζί Του, τήν πρόσωπο πρὸς πρόσωπο σχέση τους, τή θέωση. Ὅμως, ὁ ἐγωϊσμός τοῦ ἀνθρώπου διέφθειρε αὐτή τήν ὑγιῆ ἐπικοινωνία μεταξύ τους.

Στήν σημερινή ἀποστολική περικοπή ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει τούς Κορινθίους καί ὅλους ἐμᾶς: «Καθαρίσωμεν ἑαυτούς ἀπό παντός μολυσμοῦ σαρκός καί πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ» (Β' Κορ. 7,1). Καθαρμός ἠθικός καί ἁγιωσύνη ὁ σκοπός τῆς ζωῆς μας. Καθαρμός καί ἁγιωσύνη ὁ καθημερινός τῆς ζωῆς μας ἀγώνας. Αὐτό παρατηρεῖ καί ὁ ἱερός Ζιγαβηνός: «Δέν ἀρκεῖ μόνο ἡ κάθαρση γιά νά μᾶς καταστήσει καθαρούς, ἀλλά χρειαζόμαστε καί κάτι ἄλλο: τήν ἁγιωσύνη». Ὁ ἄνθρωπος ἀμαρτάνει μέ πράξεις. Εἶναι τά ὁρατά ἐξωτερικά πάθη. Πέρα, ὅμως, ἀπό τίς πράξεις, πού ἀντίκεινται στό νόμο τοῦ Θεοῦ καί μολύνουν τό σῶμα, ὑπάρχουν καί οἱ ἐσωτερικές πληγές τῆς ψυχῆς, τά πάθη, πού κρύβονται στήν καρδιά, οἱ ἐμπαθεῖς καί πονηροί λογισμοί, κάθε εἶδους. Ὁ ἀγώνας, λοιπόν, γιά κάθαρση καί πνευματική ἐλευθερία ἐπιδιώκει τήν καθαρότητα καί τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς. Ἀγιωσύνη εἶναι μετάληψη καί κοινωνία τῆς

Χάριτος, ὁ ἀγώνας νά μοιάσουμε πρὸς τὸν Θεό, νά ἀποκτήσουμε κατὰ χάρη Θεοῦ ἐκεῖνο πού ὁ ἴδιος ἔχει κατὰ φύση. Νά ζήσει μέσα μας ὁ Χριστός καί ἐμεῖς νά ζήσουμε τή ζωή τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀγιωσύνη εἶναι καρπὸς τῆς συνεργείας τῆς σύμπραξης Θεοῦ καί ἀνθρώπου. Ὁ Θεός θέλει νά σώσει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους (Α' Τιμ. 2,4), καί ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους σώζονται ὅσοι θέλουν. Ὁ «φόβος τοῦ Θεοῦ» φανερῶνει τὸν σεβασμὸ καί τὸ δέος τῆς ψυχῆς ἐνώπιον τοῦ ζῶντος Θεοῦ καί παράλληλα τὸ αἶσθημα εὐθύνης γιὰ τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας μας, σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ ἰδίου Ἀποστόλου: «Ἐργασθεῖτε μέ φόβο Θεοῦ καί δέος γιὰ τή σωτηρία σας» (Φιλιπ. 2,12).

Ὁ ἱερός Δαμασκηνὸς σημειώνει: Οἱ Ἅγιοι, μέ τὴν προαίρεση τους, τὴν δική τους προσωπικὴ ἐλευθερία, δέχθηκαν τὴν χάρη καί εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ καί γι' αὐτὸ ὁ Θεός εἶναι ἔνοικος σ' αὐτούς. Οἱ Ἅγιοι βασιλεύουν πάνω στὰ πάθη τους καί φυλάσσουν ἀπαρχάρακτη τὴν ὁμοίωση τῆς θείας εἰκόνας.

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων λέγει: Στὰ ἀλήθεια ὑπάρχει ἓνας Ἅγιος ἀπὸ τή φύση Του. Ἅγιος ὁ Θεός καί ἐμεῖς ἂν εἴμαστε ἅγιοι, δέν εἴμαστε ἀπὸ τή πεσοῦσα φύση μας, ἀλλὰ ἀπὸ μετοχή στὴν ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς ἀσκήσεως καί τῆς προσευχῆς.

Ὁ ἱερός Φώτιος σημειώνει: Ἅγιος θέλει νά πεῖ ὅτι εἶναι ὁ ἀνώτερος τῆς γῆς καί τῶν γηϊνῶν. Ἀπὸ τὸ στερητικὸ ἄλφα καί τὸ γῆς.

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος διδάσκει: Ἀγιωσύνη! Θεία ὀνομασία, θεία ἐνέργεια. Τὸ ὄνομά σου δηλώνει αὐτὸν πού ἀγίασε ὁ Θεός· τὸν σώφρονα, τὸν καθαρὸ, τὸν ἐλεύθερο ἀπὸ κάθε ρύπο καί κάθε πάθος. Ἀγιωσύνη εἶναι ἡ ὑψηλὴ κλήση πού δηλώνει τελειοποίηση καί σημαίνει τὴν ἀπόκτηση κάθε ἀρετῆς. Τὸν ἄνθρωπο πού πλάσθηκε κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἐσύ κηρύττεις τὴν καθ' ὁμοίωση ἀνάδειξή του. Ἐνῶ διάγει τὸν βίον του μέσα στὸν κόσμον, τὸν ἀναδεικνύεις οὐρανοπολίτη. Αποκαλεῖς υἱὸ τοῦ Θεοῦ τὸν ἄνθρωπο πού πλάσθηκε ἀπὸ χῶμα. Ἐσύ ἀπαλλάσσεις τὸν γήινο ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ γήινα πάθη.

Ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος ὁ Πόποβιτς ἀναφέρει: Ἡ ζωή κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον, ἡ ἀγία ζωή, ἡ θεία ζωή – αὕτη εἶναι ἡ φυσικὴ καί κανονικὴ ζωή διὰ τοὺς χριστιανούς. Διότι οἱ χριστιανοὶ κατὰ τὴν κλήσιν των εἶναι ἅγιοι. (Α' Θεσ. 5,22-23). Ὁ Κύριος δίδει τὴν ἐντολήν: «Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι» (Α' Πέτρ. 1,16). Αὐτὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νά ἐντέλλεται αὐτά, διότι γενόμενος ἄνθρωπος, δίδει δι' ἑαυτοῦ ὡς Ἀγίου πάσας τὰς θείας δυνάμεις («ἐνεργείας») εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ ἱερός Καβάσιλας ἀναφωνεῖ: Ἄς προσέλθουν οἱ ἐξομολογημένοι νά μεταλάβουν, οἱ πιστοί πού ἐπιθυμοῦν τήν ἔνωσή τους μέ τό Θεό, πού ἀγωνίζονται τήν ὁδό τῆς ἀγιότητος, πού πορεύονται στόν ἀγιασμό καί ἀγωνίζονται γιά τήν μεταποίηση τῶν παθῶν σέ ἀρετές.

Ὁ ἀείμνηστος π. Μωυσῆς ὁ ἀγιορεΐτης ἀνακεφαλαιώνει: Σήμερα ὑπάρχουν χριστιανοί φιλάγιοι πού μελετοῦν τά συναξάρια τῶν Ἀγίων, τρέχουν στά πανηγύρια τους, ἀνάβουν τά καντήλια τους, προσκυνοῦν τίς εἰκόνες τους καί ἐπικαλοῦνται τήν βοήθειά τους, φτιάχνουν πρόσφορα, ἄρτους, κόλλυβα πρός τιμήν τους καί ἀγωνίζονται νά τούς μιμηθοῦν καί νά τούς ἔχουν ὡς ἱερά πρότυπα στή ζωή τους. Ἡ ἀγιότητα μπορεῖ νά εἶναι κρυμμένη πολύ κοντά μας, ἀκόμα στήν ὑπομονή στήν ἀσθένειά μας, στό δύσκολο σύζυγό μας, στό ζωηρό παιδί μας, στό ἀνικανοποίητο τοῦ ἑαυτοῦ μας, πάντα στή σκιά τοῦ Σταυροῦ, τῆς Ἐκκλησίας μας, στή δρόσο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ ἀγιότητα εἶναι γιά ὅλους μας. Μόνο ἐντός της σωζόμαστε, λυτρωνόμαστε, ἀναπαυόμαστε.

Χριστιανοί μου,

πήραμε τά μηνύματά μας σήμερα. Ἄς ἀγωνιζόμαστε τόν καλόν ἀγῶνα, ὅπως τόν περιγράφει ἡ ἀποστολική περικοπή πού ἀκούσαμε, μέ τά μέσα πού δωρεάν ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία διαθέτει, ὥστε, μή πτοούμενοι ἀπό τίς ποικίλες δοκιμασίες καί ἀντιξοότητες, νά ἀσκηθοῦμε στήν ἀρετή καί στή ἀγιότητα. Ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τέλειο φάρμακο ψυχῆς καί σώματος καί ἡ συμμετοχή στή μυστηριακή ζωή τῆς Ἐκκλησίας ἀποδιώκει κάθε πάθος καί ἁμαρτία, καθαρίζει τόν ἄνθρωπο, τόν ἀγιάζει καί τόν προστατεύει ἀπό τίς ἐπιβουλές τοῦ πονηροῦ καί καθιστᾷ τή ζωή του «θυσία ζῶσα καί εὐάρεστον στόν Θεό» (Ρωμ. 12,1). Ἡ μουσουργός λύρα τοῦ ποιητή μας παιανίζει καί πάλι: «Εὐλαβικά σάν τόν Προφήτη Σου τόν ἄνθρακα στά χεῖλη παίρνω, κι ὦ καθαρμοῦ φωτιά ἀδαπάνητη πού μέσ' στήν ὑπαρξη μου παίρνω»! **ΑΜΗΝ!**